

Έλεγε ενώ χορεύαμε μ' αγαπής ; μ' έλεγε ενώ περιπατούσαμε.

Έγώ δέν έλεγα τίποτε, γιατί ή Σμαρώ μου είχε πη: «Αν θέλεις νά διασεδαξής καλά από καμμιά φορά, πρέπει νά κατορθώσης νά μην αγαπήσης κανένα από τους καθλιέτους αυτούς, πού φαινούνται ταπεινοί, σάν σκλάβοι, γιατί ύστερα γίνονται άγριοι και άποιοι σάν άφέντηδες. Φάγε, πιέ, άς πληρώνουν, μην τους λυπάσαι... μιά πρόσεγε μην τους πιστέψης και τους αγαπήσης γιατί γάθηρες δέν θάζης πειά ούτε κεφάλι γιά τό βελόνι ούτε καρδιά ήσυχη.

Η Σμαρώ είχε δίκιο.

Αυτά ειπε μέσα στά δόντια της, με όφθαλμούς λάμποντας, με χειλή ξεραά και μέσα εις τόν ύπνο της χαμογελά: τί ένθυμείται άραγε; τό φίλημα επί της κόμης της, ή τό «μ' αγαπής» εκείνο τό όποιον την συνώδεσε τόση έλκυστική, και τό όποιον τόσα ύποσχεται εις νεοάν εικοσαετίδα καρδιά;

Η μητέρα της σιγά, σιγά, έρχεται και την καλοσκαπάει είναι άκόμη δακρυσιμένη και φιλεί σιγά τή χεράκια πού τό βελόνι τά πληγώνει γιά νά της φέρουν φουά. Μπαινει στο άλλο δωμάτιο και λέγει στα παιδάκια της:

— Παιδιά σιγά νά παίζετε πολύ σιγά, γιατί κοιμάται ή άδελφίτσα σας, πού ξεφυτίσσε γιά σάς στο νυχτέρι.

Η μεγαλειότερη τά μαζεύει γύρω της και τους λέγει σιγά σιγά ένα παραμύθι και εκείνα άκούουν φρόνιμα, φρόνιμα.

Η Πατρίτσα την άλλη Κυριακή πήγε στις Σμαρώς τό δωμάτιον. Ητο γεμάτο από κουρέλια διαφόρων χροιάτων και τό τραπέζι ειχε άκόμη τό ψύγυλο και τά πιάτα του γθεσιού δείγνου της. Η ίδια ήτο ντυμένη σάν πριγκιπέσσα σωστή, φορούσε λιγάκι στοβά τό καπέλλο της και έβαζε τά γάντια της.

— Θάβρης έξω ;
— Έχω σκόμη μισή ώρα
— Έχω πολλά πράγματα νά σου πώ.
— Σ' έδιωξε ή κυρία σου ;
— Όχι και σού... μιά ξεύρεσις...
— Πού νά έξω.
— Τόν αγαπώ.
— Τόν αγαπής ;!!! είσαι τρελή, έχάθηρες.

Η Κλεοπάτρα ήρχισε νά κλαίει.

— Λέγε, νά δωμε...
— Άκουσε, έχω δίκιο νά τόν αγαπώ.

— Σου ειπε πώς θά σε πάρη ; γά, γά, γά, παλιά δουλειά...

— Άκουσε πρώτα. Τόν ειδα την ώρα πού έβγαίνα άπ' τό κατάστημά μου και με συνώδεσε ίως στο σπίτι.

Η Σμαρώ την συμβούλευσε...

— Α... τό διάβολο !
— Μοδείτε πώς με ειδη στον ύπνο του' ότι χωρίς και ό ίδιος νά τό ύποπτευθί με αγαπήσε με τά σωστά του και τώρα θά με ζητήση από τή μητέρα μου, άμα τελειώση ή δικη, την όποιαν έχει και από την όποιαν έλαίξει πολλά. Βλέπει; δέν είναι κακό... δέν λέγει ψέμματα.

— Αυτός δίκη έχει ; άλλοι έχουνε μάννες έτοιμοθάνατες, άλλοι από γρηές θειάς περιμένουν κληρονομιάς, άλλοι άδελφί έχουνε νά παντρεύουνε κ.τ.λ. αυτά όλα είναι ή παροιμία «οποιος δέ θέλει νά ζυμώση, πέντε μέρας κοσκινίσει». Τώρα αυτά ήταν όλα ;
— Ναι...
— Σε λυπούμαι, θά ύποφέρης πολύ, μιά είναι άδύνατον, όπως φαίνεται νά μη περάση ή καρδιά κι' άπ' αυτό τό μονοπάτι. Έτσι κι' έχω αγαπήσει μιά φορά και πήρα γιά άπάντησι «δυσό τρία φαρμακερά λόγια» πού είναι άδύνατο νά τά ξεγάσω... Τώρα σκούπισε τά μάτια σου και έλα νά χάμουμε ένα περίπατο ως στο Στολή, νά πάρης λίγο άέρα, γιατί ό άέρας είναι ωφέλιμος εις όλα, άκόμα και στον έρωτα.

Η Κλεοπάτρα είναι άρρωστη ή γρηά ή μητέρα της κτυπά στον τοίχο τό κεφάλι της και λέγει :
— Έγώ τό θανάτωσα τό παιδί μου, ή ξένη ή δουλειά τό έφαγε. Φτύνει αίμα και βήχει νύχτα μέρα ή Πατρίτσα, καμμιά φορά μέσα στο παραμυθιό της λέγει και ένα όνομα.

Η Σμαρώ ήλθε νά την δει.
— Δέν σου τό ειπα νά μην αγαπήσης ;
— Δέν μπορούσα νά πιστέψω πώς μ' έγελούσε μόνο όταν ειδα την έφημερίδα πού έγραφε γιά τους γάμους του, πίστεψα κι' έτρεξα σάν τρελή στο γραφεϊό σου :

— Καλέ μικρούλα μου, μου ειπε κι' ετόλμησε νά χαϊδέψη τά μάγουλά μου, είμαι τριανταπέντε χρονών δέν σου φαίνεται πώς άρκετά διασεδάσα ; είναι καϊρός νά νοικοκυρευτώ. Τώρα πάρε

αυτά τά είκοσι φράγκα ν' αγοράσης ένα ζευγάρι γάντια και ένα ριπίδι άντιο... έχω δουλειά. Τί νά σου πώ ; ξφυ α άποκατωμένη, έπρόφθασα και πέταξα τά είκοσι φράγκα, ήλθα και έφτυσα τό πρώτο αίμα, από τότε όλο φτύνω αίμα.

— Έπρεπε νά μην τόν αφήρης και τόσο στην ήσυχία του, λίγη βοή έπρεπε νά χάμης.

— Με τί δ καίωμα ; άν βαστούσα όπλο... θαρρώ πώς θά τόν σκότωνα.

— Δέν σου έλεγα νά μην αγαπήσης ;
— Ναι, μου τό έλεγε, μιά έχω κι' έχω ένα μικρό παράπονο μαζί σου.

— Λέγε...
— Γιατί νά με πλανέψης και νά με πής στο χορό ; Ημουνά τόσο ήσυχη με τό βελόνι και με την ευχή της μάννας μου. Γιά μās αυτά τά πράγματα έχουν κακό τέλος. «Μιά τόση δά διασεδάσι ύστερα από τόσους κόπους δέν μās ταιριάζει ;» λέμε και τρέχουμε στους χορούς ή κρινόμαστε ή αγαπίζουμε και... πεθαίνουμε.

Η Σμαρώ έφυγε πολύ συλλογιμένη και ή Κλεοπάτρα σε λιγάκι ξεψύχησε.

Η γρηά μάννα της τραβά τά μαλλιά της και ξεφωνίζει : πώς τό παιδάκι της τό έφαγε ή πολλή δουλειά Άλλοίμονο ! ή δουλειά γλυτώνει, δέ θανάτωνει. Την Κλεοπάτρα την έφαγε μιά τρελή συμβούλη και μιά κακή άπορρα.

Ήλθαν τά κορίτσια της γειτονιάς και της έγραφαν άσπρο νυφικό φρουτάκι, τή στόλισαν με λουλουδία λεμονιάς και πήγε ή κόρη νύφη στο Χριστό.

Γ' άδελφί της θαρρούσαν πώς κοιμάται και λέγαν.

— Σιγά..., νά μη χάμουμε βοή, γιατί λιγάκι κοιμάται ή Πατρίτσα μας.

Στό δρόμο έσταυρώθηκε τό κείφανο μ' ένα άμάξι πλούσιο.

— Τί νέα ! ή καίμενη ! ειπε ή κυρία του άμαξιού, και έφερε τά δίοπτρα στα μάτια της. Ο κύριος έγύρισε και ειδη τό μικρό χαμόγελο της πεθαμμένης, εχλώμιασε λιγάκι και έπειτα παρεδόθηκε στη φαιδρά φλυαρία της κυρίας του.

Εξαίμα νυφική επίσκεψη.

Άκουσαν τά ξεφωνητά της μάννας, πού έλεγε, έξω άπ' τά παράθυρα:

— Έγώ σε σκότωσα, Πατρίτσα μου, ή ξένη δουλειά σε έφαγε.

— Τί πρόστυχα πού κλαίνεις ! ειπε ή κυρία και ό κύριος εχαμογέλασε.

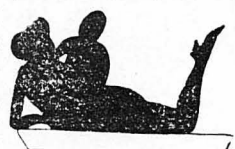
Έξηκολούθησαν τάς επισκέψεις, πήραν ευχάς από φίλους και από συγγενείς, κι' έγύρισαν κουρασμένοι λιγάκι, μιά πολύ χαρούμενοι.

† ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ

ΟΙ 4

Στό Λονδίνο άπέθανε πρό έτών, ένας περίεργος τόπος. Ο Λοντρεός κ. Άνδρέας Μάλκεδ όστις άφησε μετά τον θάνατόν του περιουσίαν 30.030 λιρών, την όποιαν άπέκτησε κατά περιεργον τρόπο. Έπί 35 έτη μετηχοτε τό επάγγελμα του δεκατόν τεταρτού εις τά συμπόσια ! Ντυμένος πάντα κομψά παρουσιάζετο πάντοτε εις τά σπίτια, των ευγενών όπου έδίδοντο γεύματα και έμάνθανεν άν οι προσκεκλημένοι ήσαν δεκατρείς τον αριθμόν. Και άν μόν του άπαντούσαν άρνητικώς έφευγαν, άν δέ καταφατικώς έμπαίνε μέσα, έκανε την σχετικήν υπόκλησιν, εκάθητο στο τραπέζι και έτρογον ήσύχως. Μόλις έτελείοντο τό τραπέζι έφευγε με ευγένειαν και έπερνούσεν από τόν αρχιτερίκιον ή άλλον υπηρέτην, άνάλογος προς την σπουδαιότητα και την διάκρισιν του γεύματος, και έπερναν ως δώρον 21 ή 42 σελίνια. Έτσι ό Μάλκεδ επί 35 έτη εξήσχησε τό επάγγελμά του αυτό πιστός χωρίς ποτέ νά δυσαρεστήση κανένα και χωρίς ποτέ νά ύποφέρη ό στόμαχος του, γιατί πολλές φορές ήγαράζετο νά γευματίη τρείς και τέσσερες φορές την ίδια μέρα πλούσια. Τό επάγγελμά τ ν αυτό ό Μάλκεδ τό όφειλε σ' ένα τυχαίο περιστατικό. Όταν ήταν νέος εργαζόταν σε ένα βιβλιοδετεϊον κοντά στο σπίτι ενός μεγάλου τραπεζίτου. Έπειδή ειχεν ευγενείς τρόπους και καλήν συμπεριφοράν, τόν εχρησιμοποίησαν σπουτ τραπεζίτου ως δεκατον τεταρτου συνδαιτυμόνα εις δύο τρία γεύματα κατά τά όποια οι συνδαιτυμόνες έτυχε νά εινε δεκατρείς. Τοιουτοτρόπος του εδόθη άφορμή νά εγκαταλείψη την βιβλιοδετικήν τέχνην και ν' άφιερωθί αποκλειστικώς εις τό ειδικόν επάγγελμα του δεκατόν τεταρτου συνδαιτυμόνος !

Πόδια και χέρια σουδωσεν ή φύσις ευκόλιαν.
Τά μόν σε κάνουν στρατηγόν, τά δεύτερα Ταμίαν !
Ζαχ. Παπαντωνίου
Εύκολο πράγμα έξοχος τρανός νά θεωρηθίσαι,
Λίγο μονάχα δύσκολο μου φαίνεται... νά είσαι !
Δ. Ταγκόπουλος
Όχι ή φρόνησις ποτέ αυτή δέν συμψιβάζει
με τόν άμέριμο υϊόν της φλογεράς Παφίας
Δ. Παπαρηγόπουλος